

แบบประเมินบทความวิชาการ
การประชุมวิชาการระดับชาติ “การศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ครั้งที่ 7” ประจำปี 2566
วันศุกร์ที่ 26 พฤษภาคม 2566 (ผ่านระบบออนไลน์)

1. ชื่อบทความ : แนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัล
2. หัวข้อการประเมินบทความ

รายการประเมิน	ผลการประเมิน			ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ
	ผ่าน	ผ่านและแก้ไข	ไม่ผ่าน	
1. บทคัดย่อภาษาไทย			✓	บทคัดย่อแสดงวัตถุประสงค์ของบทความที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่เขียนในบทความ และเนื้อหาที่เขียนก็มีเพียงเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ แต่ขาดเรื่องการเรียนการสอนเชิงรุก และแบบผสมผสานซึ่งเป็นจุดเน้นของบทความ
2. บทคัดย่อภาษาอังกฤษ			✓	ปรับให้สอดคล้องกับบทคัดย่อ
3. บทนำ	✓			
4. เนื้อหา		✓		- ความหมาย และแนวคิดพื้นฐาน/หลักการสำคัญของการเรียนการสอนทั้งสองรูปแบบยังไม่ชัดเจนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนแบบผสมผสานเพราะขาดวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องสนับสนุน - การนำเสนอเนื้อหา ข้อ 2.1-2.3 คือองค์ประกอบสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ หากมีการตั้งชื่อหัวข้อโดยใช้คำ/วลีให้ชัดเจน และมีเนื้อหาสนับสนุนที่กระชับตรงประเด็นจะช่วยสนับสนุนให้เห็นแนวทางการออกแบบในข้อ 3 ได้อย่างสมเหตุผล
5. บทสรุป		✓		บทสรุปควรสรุปอย่างกระชับโดยยึดหลัก conclusion หรือ summarization อย่างไรก็ตามควรยึดมั่นกับเนื้อหาที่นำเสนอมาไม่ควรเปิดประเด็นใหม่ที่ไม่มีในรายละเอียดข้างต้น
6. เอกสารอ้างอิง		✓		ตรวจสอบการอ้างอิงภายในให้สอดคล้องกับท้ายบทความทุกรายการ

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ

- ☐ 1) บทความผ่านเกณฑ์ (2.34-3.00)
- ✓ ☒ 2) บทความผ่านเกณฑ์ แต่ต้องแก้ไขตามข้อเสนอแนะ (1.67-2.33)
- ☐ 3) บทความไม่ผ่านเกณฑ์ (1.00-1.66)

แนวทางการออกแบบการเรียนรู้การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัล

Guidelines for Learning and Teaching Design on Enhancing Business English Communication skills in Digital Age

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวทางการออกแบบการเรียนรู้การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัล เนื่องจากยุคศตวรรษที่ 21 เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า นอกจากทักษะด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศเป็นทักษะที่มีความจำเป็นที่ต้องพัฒนาและเรียนรู้ ทักษะด้านการสื่อสารด้านภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญไม่น้อยเช่นกัน การรับรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษสามารถเข้าถึงข่าวสารข้อมูลให้ทันเหตุการณ์ในโลกปัจจุบัน อีกทั้งยังสร้างโอกาสในการเจรจาธุรกิจ และเพิ่มความสามารถในการสื่อสารระหว่างองค์กรกับต่างประเทศ การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในขอบเขตด้านการทำงานกับบริษัทข้ามชาติ ดังนั้น หากผู้เรียนมีความรู้ด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจเพื่อการสื่อสารและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง จะทำให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้และพัฒนาองค์กรและเจรจาทางธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เขียนหวังว่าบทความนี้จะมีประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาอังกฤษและสถาบันการศึกษาที่จะต้องร่วมมือกันออกแบบ พัฒนาและปรับปรุงให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริงเพื่อช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียนและพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

คำสำคัญ: ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ, การเรียนรู้เชิงรุก, การเรียนรู้แบบผสมผสาน, การออกแบบการเรียนรู้การสอน

ABSTRACT

This article aims to present the guidelines for learning and teaching design on enhancing Business English Communication skills in the digital age. Nowadays, Information technology and English Communication are the essential skills that we need to learn and acquire in the digital era. English can provide more job opportunities, access to worldwide information, and create the chance to negotiate business communication. Business English aims to develop learners' confidence to deal with people and basic business issues in the business world. Thus, if learners acquire how to use English for business properly, they can apply knowledge to develop organizations and conduct business negotiations effectively. The authors hope that this article will be useful for English language teachers and educational institutions to collaborate on the designing of the teaching plans in order to develop and improve students and help them succeed in learning.

Keywords: Business English, Active learning, Blended Learning, Learning and Teaching Design

บทนำ

ในยุคศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาในหลายๆด้าน เช่น ด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง รวมไปถึงด้านการศึกษา ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้วิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลง ทุกภูมิภาคของโลกสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารและติดต่อสื่อสารกันอย่างรวดเร็ว ดังนั้น การเตรียมกำลังคนให้พร้อมเพื่ออยู่ในศตวรรษที่ 21 จึงเป็นสิ่งสำคัญ และเพื่อมั่นใจว่าเราสามารถอยู่ร่วมกับเทคโนโลยีได้ การศึกษาจำเป็นต้องสร้างคนให้พร้อมที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต และพร้อมที่จะนำความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพในอนาคต และนอกจากความจำเป็นด้านการเรียนรู้ด้านทักษะทางเทคโนโลยีและสารสนเทศที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องแล้ว ทักษะการติดต่อสื่อสารด้านภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษก็มีความสำคัญไม่น้อยเช่นกัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสากลที่ใช้ในการเจรจา ติดต่อสื่อสารทางธุรกิจและการศึกษา และประเทศไทยกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาภาคบังคับตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาไปจนถึงระดับมัธยมศึกษา รวมไปถึงในสถาบันอุดมศึกษาบางแห่งอีกด้วย

ในปัจจุบันการเรียนภาษาอังกฤษมีวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย เช่น เพื่อการศึกษา เพื่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมไปถึงเพื่อประกอบอาชีพหรือติดต่อเจรจาทางธุรกิจ วัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเป็นการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่หลากหลาย และเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อปฏิสัมพันธ์และติดต่อสื่อสารในการทำงาน ตลอดจนจนถึงการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและมารยาทในการติดต่อเจรจาทางธุรกิจ ด้วยวัตถุประสงค์สำหรับการเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านวิชาการและประสบการณ์ด้านภาษาอังกฤษธุรกิจให้เกิดประโยชน์สูงสุด การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจึงเป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาเฉพาะทางโดยมุ่งเน้นที่คำศัพท์และฝึกทักษะด้านการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ สถาบันการศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจึงต้องเล็งเห็นความสำคัญในการปรับและออกแบบรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจให้เข้ากับยุคที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ในปัจจุบันการเรียนการสอนถูกพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมด้วยระบบของการศึกษาที่ผันเปลี่ยนไปตามเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า การเรียนรู้จำเป็นต้องเกิดขึ้นได้เฉพาะในห้องเรียนและเวลาเรียนเท่านั้น แต่จะต้องช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ การเรียนรู้แบบใหม่ๆที่หลากหลายขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลาอีกด้วย

บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพในยุคดิจิทัล โดยนำเสนอความสัมพันธ์ของการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning) ซึ่งเป็นการการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ และการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) ซึ่งเป็นการบูรณาการปรับใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์กับการเรียนการสอนแบบปกติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ก้าวไกลเกิดทั้งประสิทธิภาพและมีประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ โดยนำรูปแบบการเรียนการสอนทั้ง 2 ประเภทมาใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจให้มีประสิทธิภาพในยุคดิจิทัล

1. ความหมายของการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Learning) และ การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning)

1.1 การจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Learning)

การเรียนการสอนแบบเชิงรุกหรือ Active Learning เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสวงหาความรู้และมีปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่ารวมถึงสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เพื่อพัฒนาตนเอง การเรียนการสอนเชิงรุกช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และตอบสนองต่อการพัฒนาของสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โดยใช้ได้กับผู้เรียนในทุกวัยทั้งในและนอกห้องเรียน นอกจากนี้ ทิศนา ขัมมณี (2557) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนเชิงรุกว่า เป็นการออกแบบแผนการสอนและกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนประยุกต์ใช้ทักษะและเชื่อมโยงองค์ความรู้นำไปปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาหรือประกอบอาชีพในอนาคต นอกจากนี้ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนแล้ว ยังส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเองอีกด้วย

การเรียนการสอนแบบเชิงรุกทำให้ผู้เรียนมีบทบาทในการแสวงหาความรู้และเรียนรู้อย่างมีปฏิสัมพันธ์จนเกิดความรู้ความเข้าใจ นำไป ประยุกต์ใช้สามารถวิเคราะห์สังเคราะห์ประเมินค่า หรือ สร้างสรรค์สิ่งต่างๆ และพัฒนาตนเองเต็มความสามารถ รวมถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ได้รับอภิปราย (พรทิพย์ วงศ์ไพฑูริย์, 2560) จากงานวิจัยของ กัลยา ผาเกตุ (2564) เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยการใช้สื่อการสอนแบบ Active Learning การจัดการ

เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบ Active Learning พบว่า นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษดีขึ้น โดยนักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานอยู่ในระดับดีทุกองค์ประกอบ ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรม ความรับผิดชอบ การมีสัมพันธภาพ และการแสดงความคิดเห็น สอดคล้องกับงานวิจัยของ จูราภรณ์ ปฐมวงษ์ (2565) เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด สนทนาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กบินทร์บุรี พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกและประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้ประสบผลสำเร็จสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อันเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนเชิงรุกเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและมีโอกาสร่วมมือกันเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียน และร่วมกิจกรรมที่หลากหลาย

อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุกยังมีข้อจำกัดด้านอื่นๆ อ้างอิงจากงานวิจัยของ Hewlette, C. & King, L. (2004) ได้ให้ข้อเสนอเกี่ยวกับข้อจำกัดของการเรียนการสอนเชิงรุกว่า ผู้สอนต้องอาศัยการเตรียมการสอนค่อนข้างมากและภายใต้เวลาที่จำกัดในห้องเรียนทำให้การจัดการกิจกรรมบางอย่างไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ **ประกอบมี**สิ่งที่เป็นปัจจัยอื่นๆที่คาดการณ์ไม่ได้ เช่น ความรู้พื้นฐานของนักเรียนมีไม่เท่ากัน และปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดและเตรียมการไว้ และปัญหาทางด้านเทคโนโลยีหรือสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และไม่มีประสิทธิภาพ

1.2 การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสาน (Blended Learning)

ในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีดิจิทัลได้เข้ามามีบทบาทกับการเรียนการสอนมากขึ้น การเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะแค่ในห้องเรียน ผู้สอนและสถาบันการศึกษาหลายแห่งได้มีการนำแนวคิดเรื่องการจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสาน หรือ Blended Learning มาปรับใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานเป็นการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนที่เป็นแบบเผชิญหน้าระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ประกอบการเรียนนอกห้องเรียนโดยการใช้เครื่องมือหรือเทคโนโลยีต่างๆเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ ดังนั้น **การเรียนแบบผสมผสาน (Blended Learning)** จึงสามารถตอบโจทย์กับความต้องการของผู้เรียนในยุคดิจิทัลได้เป็นอย่างดี

การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยพัฒนาทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งนำไปสู่รูปแบบของการเรียนรู้ตลอดชีวิตของผู้เรียน Saliba, G., Rankine L. & Cortez H. (2013) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบผสมผสานว่าเป็น แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการกันระหว่างการเรียนการสอนแบบต่อหน้า (Face-to-Face) การปฏิสัมพันธ์ออนไลน์ และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสม อ้างอิงจากงานวิจัยของ ทศนีย์ ธารพร และคณะ (2564) เรื่อง **การประยุกต์ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบผสมผสานในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน** ผู้วิจัยได้ออกแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานโดยสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการเรียนมากยิ่งขึ้นและมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาตนเองมากขึ้น ดังนั้น ผลการวิจัยจึงพบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในงานอาชีพพนักงานในสำนักงานของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นหลังผ่านการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยใช้รูปแบบการจัดการ**เรียนการสอนแบบผสมผสาน** อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยกระบวนการการเรียนรู้แบบผสมผสานที่สร้างขึ้น

การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานยังมีปัญหาที่ต้องปรับปรุงและพัฒนาด้านคุณภาพโดยเฉพาะด้านการเข้าถึงเทคโนโลยีและความเสมอภาคทางโอกาสการเรียนรู้ โดยเฉพาะในเรื่องของงบประมาณการจัดหาเทคโนโลยีที่เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ในห้องเรียน พื้นที่ในเขตชนบทที่ไกลออกไปมากๆ ยังคงมีความไม่เท่าเทียมกันทั้งในแง่ความพร้อมของการจัดโครงสร้างพื้นฐาน ระบบไฟฟ้า หรือเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ยังครอบคลุม (สุธน วงษ์แดง, 2565) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานก็ยังไม่สามารถนำไปปรับใช้ได้ทุกรายวิชาและใช้กับสถาบันการศึกษาได้ทุกแห่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมทางด้านอุปกรณ์และการเข้าถึงของเทคโนโลยีในกลุ่มผู้เรียนแต่ละพื้นที่ด้วย

2. ลักษณะของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารอย่างแพร่หลายทั่วโลกในปัจจุบัน และยังเป็นทักษะความสามารถหนึ่งที่ต้องกรส่วนใหญ่มักจะเป็นภาครัฐหรือเอกชนได้กำหนดเป็นข้อคุณสมบัติหนึ่งในการรับสมัครบุคลากรเข้าทำงาน นอกจากนี้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างมากในด้านการติดต่อสื่อสารหรือเจรจาทางด้านธุรกิจ เนื่องจากในปัจจุบันการ

ดำเนินงานธุรกิจกับบริษัทข้ามชาติในขยายวงกว้างและเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนมีความคาดหวังเพื่อจะได้นำไปใช้ในการทำงานและติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนและเลือกใช้วิธีการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น **การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน** ในการดำเนินการทางธุรกิจในองค์กรจำเป็นต้องใช้ทั้ง 4 ทักษะในการดำเนินงาน หากบุคลากรมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารย่อมจะส่งผลดีต่อภาพลักษณ์องค์กรและยังจะช่วยเพิ่มโอกาสในด้านการเรียน การทำงาน หรือการดำเนินการทางธุรกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในยุคศตวรรษที่ 21 เทคโนโลยีด้านสารสนเทศมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้โลกของเราสามารถรับรู้ข่าวสารหรือติดต่อกับชาวต่างชาติได้ง่ายและเร็วขึ้น เนื่องจากข้อมูลข่าวสารไม่ได้จำกัดอยู่เพียงรอบตัวเราอีกต่อไป อ้างอิงจากงานวิจัยของ ปภัสสรณ พนมเชษฐ์ และอังคณา เหลืองนภา (2562) เรื่อง การศึกษาความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพทางธุรกิจ พบว่า โดยรวมภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการปฏิบัติงานในแต่ละอาชีพอยู่ในระดับมากที่สุด โดยส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษใน **ด้านการติดต่อประสานงานและติดต่อเจรจาเพื่อ** ดำเนินงานทางธุรกิจ ดังนั้นทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างมาก ในการติดต่อสื่อสาร หากเรามีทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีสามารถสื่อสารโต้ตอบได้ จะส่งผลให้การสื่อสารและเจรจาธุรกิจมีความชัดเจน และมีประสิทธิภาพ การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจจะเน้นไปทางการงานมากกว่าและเป็นการเรียนที่มีเป้าหมาย เมื่อเปรียบเทียบกับคนเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป อาจไม่รู้ว่าจะใช้ประโยชน์อย่างไรหรือในสถานการณ์ที่เผชิญเมื่อใด ผู้เขียนได้จำแนกความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปและการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจได้เป็น 3 สถานการณ์ดังนี้

2.1 การเรียนรู้ด้าน **คำศัพท์เฉพาะทางธุรกิจ** การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจะมีการใช้คำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรืออุตสาหกรรมที่ผู้เรียนเกี่ยวข้องหลายด้าน เช่น ด้านการบัญชี ด้านการตลาด ด้านทรัพยากรบุคคล และด้านการวางแผนการดำเนินงานทางธุรกิจ เป็นต้น ซึ่งผู้ใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปอาจหรือไม่อาจใช้คำศัพท์เฉพาะทางเหล่านี้ในทุกๆวัน ดังนั้นหากผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจได้เรียนรู้คำศัพท์เฉพาะทางที่นำไปใช้ได้จริงในสถานการณ์การดำเนินงานทางธุรกิจ จะทำให้การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจมีประสิทธิภาพและมีประโยชน์มากขึ้น

2.2 แรงจูงใจและเป้าหมายของผู้เรียนที่ต่างกัน **ผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจะมีการวางแผนเป้าหมายในการเรียนเพื่อนำความรู้และทักษะภาษาอังกฤษที่ได้ไปใช้งานในด้านการสื่อสารทางธุรกิจได้อย่างชัดเจน** ในการเตรียมตัวผู้ใช้ทั่วไปจะใช้คำศัพท์ชีวิตประจำวันตามสถานการณ์และอาจถือเป็นคำศัพท์ที่ไม่เป็นทางการ ในขณะที่ผู้ทำธุรกิจจะต้องเตรียมคำศัพท์เฉพาะทางสำหรับการสื่อสารหรือว่าการนำเสนองานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ตนเองได้ดำเนินการอยู่

2.3 ระดับของการใช้ภาษา การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจควรคำนึงถึงโอกาสที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในการใช้ภาษา อีกทั้งในเชิงการใช้ภาษาเพื่อเจรจาธุรกิจก็มีสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจนั้นจำเป็นต้องมีการวางแผนเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในบริบทที่ต่างกันออกไป

ดังนั้น จึงจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน ผู้จัดการเรียนการสอนหรือครูผู้สอนจะต้องเล็งเห็นถึงเป้าหมายที่ผู้เรียนคาดว่าจะได้นำความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจไปใช้ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการศึกษาหรือการประกอบอาชีพในอนาคต ผู้สอนต้องวางบทบาทหน้าที่ของตนเองทั้งในห้องเรียนและออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงตามวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับความต้องการผู้เรียนให้ชัดเจน ครอบคลุมทุกเนื้อหาทักษะ และสถานการณ์ต่างๆที่ผู้เรียนจะได้นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ปฏิบัติงานได้จริง

3. แนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัล

3.1 บทบาทของผู้เรียนและผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจโดยใช้วิธีการสอนแบบเชิงรุกและผสมผสาน การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเป็นการเรียนที่มุ่งเน้นเพื่อการนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในสถานการณ์จริงเพื่อการสื่อสารในเชิงธุรกิจ การจัดการเรียนการสอนเชิงรุกหรือ Active Learning เป็นการเรียนรู้ที่มุ่งลดกระบวนการถ่ายทอดเนื้อหาให้กับผู้เรียนเพียงอย่างเดียว แต่จะเน้นพัฒนาการคิดให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติมากกว่าฟังบรรยาย ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกันมากขึ้นระหว่างการทำกิจกรรมในห้องเรียนเพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ บทบาทของครูผู้สอนจึงมีหน้าที่ในการช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาตนเองได้

อย่างเต็มศักยภาพ นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสาน หรือ Blended Learning จะช่วยให้ผู้สอนได้แบ่งสัดส่วนการเรียนการสอนระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน ผสมกับการเรียนรู้ผ่านระบบออนไลน์โดยผ่านการใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนภาษาอังกฤษจะต้องเกิดการร่วมมือกัน ในทั้งในห้องเรียนและกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเกิดเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ผู้เขียน จึงได้นำเสนอบทบาทหน้าที่ของผู้เรียนและผู้สอน ดังนี้

บทบาทของผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในปัจจุบันจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายด้าน เช่น ด้านรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้จัดการเรียนการสอนจะต้องออกแบบการเรียนการสอนให้เป็นแบบผสมผสาน (Blended Learning) คือแบ่งสัดส่วนการเรียนรู้ออกเป็นห้องเรียนกับการเรียนผ่านออนไลน์ สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน ผู้สอนจะต้องวางแผนกิจกรรม และเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับช่วงเวลาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจะต้องจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning) เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษและปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนกันเอง ให้ได้มากที่สุด และกิจกรรมนอกห้องเรียน ผู้สอนต้องออกแบบกิจกรรมหรือกำหนดขอบเขตเนื้อหาให้ผู้เรียนไปทบทวนด้วยตนเองเพื่อให้การเรียนรู้ไม่เกิดเฉพาะในห้องเรียนและฝึกให้ผู้เรียนได้ศึกษา ค้นคว้า ทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง

หากกล่าวถึงบทบาทของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ สิ่งสำคัญคือผู้เรียนเองจะต้องเปลี่ยนวิธีการเรียนรู้ของตนเอง จากเดิมเป็นการรับความรู้จากการบรรยาย และปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน (Passive Learning) เปลี่ยนวิธีการศึกษาและค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง ผู้เรียนเองจะต้องคำนึงถึงบทบาทของตนเองคือ เรียนในฐานะผู้ลงมือ ผ่านการคิด พูด ปฏิบัติในห้องเรียน (Active Learning) นอกจากนี้ตัวผู้เรียนเองยังต้องเปลี่ยนทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ คำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการนำไปใช้งาน จึงจะทำให้ตัวผู้เรียนมีแรงบันดาลใจในการทำกิจกรรมและปฏิสัมพันธ์กับครูผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังจะต้องฝึกและทบทวนความรู้ที่ได้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน โดยใช้เครื่องมือในการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี และมีการจัดสรรเวลาเรียนบทเรียนที่อยู่บนออนไลน์ ที่ครูผู้สอนได้ออกแบบและมอบหมาย ทั้งนี้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจจึงจะมีประสิทธิผลมากขึ้น สอดคล้องกับ Hutchinson & Waters (1994) กล่าวว่า ทัศนคติ มุมมอง และการรับรู้ที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวางแผนและจัดการหลักสูตรให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน

3.2 การใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลเพื่อเป็นตัวช่วยในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัลในโลกปัจจุบันที่การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสามารถทำได้ง่าย สะดวกและรวดเร็ว ทำให้การเรียนรู้ไม่ได้เกิดเฉพาะในห้องเรียน นอกจากบทบาทของผู้สอนคือทำหน้าที่ช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือช่วย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัลนอกจากครูผู้สอนภาษาจะต้องเรียนรู้การใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีเพื่อนำมาประยุกต์ใช้เพื่อสื่อการเรียนการสอนแล้ว กิจกรรมที่จัดขึ้นในห้องเรียนจะต้องเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ตัวผู้เรียนได้เรียนรู้อีกด้วย ในการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษเพื่อฝึกทักษะการสื่อสารทางธุรกิจจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนและพัฒนาทักษะ สื่อการเรียนรู้ที่ผู้สอนเลือกใช้ก็มีความสำคัญเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปฝึกฝนด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ ผู้สอนจำเป็นต้องเลือกเครื่องมือทางเทคโนโลยีเข้ามาเป็นตัวช่วยในการเรียนการสอน โดยสามารถออกแบบให้สอดคล้องกับการบริหารจัดการทางด้านเวลา แบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

3.2.1. เครื่องมือทางเทคโนโลยีแบบไม่ประสานเวลา (Asynchronous Learning Tools) หมายถึงเทคโนโลยีหรือสื่อดิจิทัลที่ช่วยในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษ ผู้เรียนสามารถเข้าถึงบทเรียนได้ทุกที่ ทุกเวลา และเป็นการถ่ายทอดเนื้อหาการเรียนผ่านสื่อเทคโนโลยีเหล่านี้โดยผู้สอน ด้วยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าเป็นอย่างมากผู้เรียนสามารถบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความเหมาะสม ทำให้เกิดการเรียนรู้รูปแบบใหม่ผ่านเครือข่ายระบบออนไลน์

อ้างอิงจากบทความของ จิรารัตน์ ประยูรวงษ์ (2562) เรื่อง DIGITAL LEARNING การเรียนรู้ภาษาอังกฤษบนโลกดิจิทัลในศตวรรษที่ 21 ได้แบ่งประเภทของเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็น 4 ประเภท คือ

1).บล็อก (Blogs) คือ เว็บไซต์รูปแบบหนึ่งที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน มีลักษณะคล้ายกับการเขียนไดอารี่หรือบันทึกส่วนตัว ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ ผู้สอนอาจจะใช้บล็อกเพื่อเป็นการสร้างบทเรียนและมอบหมายกิจกรรมให้ผู้เรียนนอกเวลาเรียน การใช้บล็อกสามารถพัฒนาทักษะด้านการเขียนและการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจได้ โดยที่ผู้สอนสามารถมอบหมายงานหรือกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนและหาข้อมูล

2). ไมโครบล็อก (Micro Blog) ซึ่งเป็นการแสดงหัวข้อและความคิดเห็นที่ กระชับ เป็นข้อความสั้น ๆ เช่น Twitter, Tumblr และ Instagram เป็นต้น การใช้ไมโครบล็อก ผู้สอนสามารถกำหนดหรือมอบหมายให้ผู้เรียนศึกษาคำศัพท์ ธุรกิจหรือข่าวธุรกิจจากไมโครบล็อกได้เพื่อฝึกทักษะอ่านและเพิ่มพูนคำศัพท์ด้วยตัวเอง ทั้งนี้ยังสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ข่าวเหตุการณ์ให้ทันโลกปัจจุบันอยู่เสมอ

3). เว็บแอปพลิเคชัน (Web Application) หมายถึง โปรแกรมประยุกต์บนเว็บไซต์ สามารถเข้าถึงด้วยโปรแกรมค้นดูเว็บผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ต ในปัจจุบันมีเว็บแอปพลิเคชันมากมายที่ช่วยในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ ผู้สอนสามารถใช้เว็บแอปพลิเคชันเป็นตัวเลือกในการแนะนำผู้เรียนลงศึกษาหาความรู้และฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจด้วยตนเองได้

4). Media Sharing เป็นเว็บไซต์ที่ให้ผู้ใช้งานแบ่งปันหรือเผยแพร่ให้กับคนทั่วไปโดยการอัปโหลดรูปภาพ วิดีโอ หรือ เพลง เช่น Youtube, Vimeo และ Photobucket เป็นต้น ผู้สอนอาจจะใช้เครื่องมือเหล่านี้ในการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจได้ครบทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ตัวอย่างของเว็บไซต์ที่แนะนำคือ Ted Talks ซึ่งเป็นเวทีสำหรับนักพูดที่ต้องการเผยแพร่ไอเดียที่มีคุณค่า โดยหัวข้อนำเสนอที่แตกต่างและเป็นหลายประเด็นตั้งแต่ ประเด็นวิทยาศาสตร์, ธุรกิจ และอื่นๆ ผู้สอนสามารถเลือกประเด็นเพื่อนำมาพูดคุยหรือให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นผ่านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนได้

3.2.2. เครื่องมือทางเทคโนโลยีแบบประสานเวลา (Synchronous Learning Tools)เป็นการใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อกลางในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนและผู้สอนไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานที่เดียวกัน แต่จะต้องอยู่ในเวลาเดียวกัน ยกตัวอย่างเครื่องมือที่นิยมใช้ในการเรียนรู้แบบประสานเวลาเช่น Google Meet, Zoom Meeting และ Microsoft Teams เป็นต้น โดยที่ผู้สอนและผู้เรียนสามารถพูดคุย ชักถาม ให้คำแนะนำ หรือตรวจสอบความเข้าใจในเนื้อหา **บทเรียน**ของผู้เรียนได้ในขณะที่เจอกันผ่านเครื่องมือเทคโนโลยีเหล่านี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางธุรกิจในยุคดิจิทัลจำเป็นต้องใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีแบบประสานเวลาเข้ามาช่วย เนื่องจาก ปัจจุบันที่การเรียนรู้ไม่ได้เกิดในเฉพาะห้องเรียน และในยุคศตวรรษที่ 21 จะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้แบบไม่จำกัดพื้นที่และเวลา เครื่องมือทางเทคโนโลยีแบบประสานเวลาเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงผู้สอนได้ทุกที่ทุกเวลา

จะเห็นได้ว่าการใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้แบบใหม่ที่ทันสมัยและตอบโต้กับยุคดิจิทัล ทั้งในด้านความสะดวกในการเข้าถึงเนื้อหา และการจัดสรรเวลาในการเรียนรู้ซึ่งตรงกับวิถีชีวิตของผู้เรียนที่เปลี่ยนไปที่จะไม่ถูกจำกัดอยู่แค่ในห้องเรียนเท่านั้น ในยุคปกติใหม่ (New Normal) การเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) และการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ดังนั้นการใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะสื่อการเรียนออนไลน์จากแพลตฟอร์มบนอินเทอร์เน็ต การส่งงานและตรวจงานผ่านห้องสนทนาออนไลน์ ถือเป็นการขยายขอบเขตการเรียนรู้ของผู้เรียนให้กว้างขึ้น และยังช่วยทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนสะดวกและรวดเร็ว

บทสรุป

แนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษธุรกิจโดยการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) และการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Learning) บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน รวมถึงการเลือกใช้สื่อเทคโนโลยีที่ใช้ในการเรียนการสอนเป็นปัจจัยสำคัญ รวมไปถึงสัดส่วนการเรียนรู้แบบเผชิญหน้าในชั้นเรียน และการเรียนแบบออนไลน์ ในปัจจุบันเกิดความท้าทายของผู้สอนจำนวนหนึ่งคือยังไม่สามารถเข้าถึงและเลือกใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อการเรียนการสอนออนไลน์ได้ ประกอบกับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนที่ต่างกันและบางแห่งผู้เรียนยังขาดทักษะการใช้ **เทคโนโลยีสารสนเทศ** การเรียนการสอนเพื่อฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเป็นการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้นำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้ไปใช้สื่อสารได้จริงในเชิงธุรกิจ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องเน้นการฝึกปฏิบัติทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนต้องมีความต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นชินในการฝึกใช้ภาษา ผู้เรียนสามารถเพิ่มพูนความรู้และทักษะต่างๆ จากนอกห้องเรียนผ่านการใช้เทคโนโลยีสื่อดิจิทัล ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์ แอปพลิเคชัน บล็อก และสื่อสังคมออนไลน์ต่างๆ ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรอการป้อนข้อมูลจากครูผู้สอนเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น อีกทั้งเทคโนโลยีดิจิทัลยังสามารถตอบโจทย์กับความต้องการ

ของผู้เรียนในยุคดิจิทัล ซึ่งเป็นยุคแห่งการพัฒนาวัตกรรมการเรียนรู้สิ่งใหม่ เอื้อให้ผู้เรียนเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวกรวดเร็ว การออกแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจหากจะต้องมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องพิจารณาถึงการเลือกใช้สื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมวิธีการสอน สื่อการสอนที่ใช้ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของผู้เรียน ตลอดจนความเหมาะสมของระยะเวลาที่ต้องใช้ในแต่ละวิธีของการสอน

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา ผาภาเกตุ. (2564). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยการใช้สื่อการสอนแบบ Active Learning ในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ปีการศึกษา 2564 วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน. (รายงานผลการวิจัย). ประจวบคีรีขันธ์: วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน.
- เกรียงไกร สกุลประเสริฐศรี และ จุฬารัตน์ วิบูลผล. (2559). ผลของการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบ ห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารครุศาสตร์*, 44(3), 29-45.
- จิรารัตน์ ประยูรวงษ์. (2562). DIGITAL LEARNING การเรียนรู้ภาษาอังกฤษบนโลกดิจิทัลในศตวรรษ ที่ 21. *วารสาร บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 13(1), 210-223.
- จุราภรณ์ ปฐมวงษ์. (2565). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสนทนา ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *Journal of Modern Learning Development*, 7(4), 143-158.
- ทัศนีย์ ธรพร และ คณะ. (2564). การประยุกต์ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบผสมผสานในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเพื่อ ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน. *วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช*, 34(1), 75-76.
- ทิตนา แคมมณี. (2557). *วิธีสอนสำหรับครูมีอาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัทมวรรณ พนมเขตร และ อังคิรา เหลืองนภา. (2557). การศึกษาความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพ ทางธุรกิจ (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- พรทิพย์ วงศ์ไพบูลย์. (2560). การเรียนรู้เชิงรุกและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน (Active Learning). *วารสารสถาบันวิจัยญาณ สังวร*, 8(2), 329.
- สุธน วงค์แดง. (2565). การเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) ที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในห้องเรียน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน : โอกาสและความท้าทายของผู้สอนและผู้เรียน ในยุคของการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลง. *ลักทอง : วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 28(2), 2-9.
- Hewlette, C., & King, L. (2004). *A recipe for introducing student-based learning into your classroom*. Craven Community College.
- Hutchinson, T. and Waters, A. (1994). *English for Specific Purposes: A Learning Centred Approach*. New York: Cambridge University Press.
- Saliba, G., Rankine L., & Cortez H. (2013). *Learning and teaching unit 2013: Fundamentals of blended learning*. Retrived from www.westernsydney.edu.au/_data/assets/pdf_file/0004/467095/Fundamentals_of_Blended_Learning.pdf

แบบประเมินบทความวิชาการ
การประชุมวิชาการระดับชาติ “การศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ครั้งที่ 7” ประจำปี 2566
วันศุกร์ที่ 26 พฤษภาคม 2566 (ผ่านระบบออนไลน์)

1. ชื่อบทความ : แนวทางการออกแบบการเรียนรู้การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัล

Guidelines for Learning and Teaching Design on Enhancing Business English Communication skills in Digital Age

2. หัวข้อการประเมินบทความ

รายการประเมิน	ผลการประเมิน			ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ
	ผ่าน	ผ่านและแก้ไข	ไม่ผ่าน	
1. บทคัดย่อภาษาไทย		/		ควรนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอในบทความนี้เพื่อให้ครอบคลุมและสอดคล้องทุกด้านของบทความนี้โดยมีแนวทางการจัดการเรียนการสอนตามชื่อเรื่องดังกล่าว ได้แก่ การเรียนรู้เชิงรุก การเรียนรู้แบบผสมผสาน เป็นต้น
2. บทคัดย่อภาษาอังกฤษ		/		ปรับปรุงแก้ไข ตามเนื้อหาที่จะเพิ่มเติม
3. บทนำ		/		แก้ไขคำที่พิมพ์ผิด
4. เนื้อหา		/		1. วรรณยุกต์อย่างประกอบแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การนำเสนอข้อมูลทางธุรกิจ การอภิปรายกลุ่ม การโต้วาที การอ่าน การฟัง จากสื่อของจริง การประเมินผลตามสภาพจริง การใช้สื่อเสมือนจริง และสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น 2. ควรยกตัวอย่างของ แอปพลิเคชัน และวิธีการนำไปสู่การประยุกต์ใช้
5. บทสรุป	/			สรุปได้ตรงประเด็น
6. เอกสารอ้างอิง	/			มีเอกสารอ้างอิงที่ครบถ้วน

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ

- ☐ 1) บทความผ่านเกณฑ์
- ☒ 2) บทความผ่านเกณฑ์ แต่ต้องแก้ไขตามข้อเสนอแนะ
- ☐ 3) บทความไม่ผ่านเกณฑ์

แนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัล

Guidelines for Learning and Teaching Design on Enhancing Business English

Communication skills in Digital Age

English Communication skills for Business in Digital Age

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัล เนื่องจากยุคศตวรรษที่ 21 เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า นอกจากทักษะด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศเป็นทักษะที่มีความจำเป็นที่ต้องพัฒนาและเรียนรู้ ทักษะด้านการสื่อสารด้านภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญไม่น้อยเช่นกัน การรับรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษสามารถเข้าถึงข่าวสารข้อมูลให้ทันเหตุการณ์ในโลกปัจจุบัน อีกทั้งยังสร้างโอกาสในการเจรจาธุรกิจ และเพิ่มความสามารถในการสื่อสารระหว่างองค์กรกับต่างประเทศ การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในขอบเขตด้านการทำงานกับบริษัทข้ามชาติ ดังนั้น หากผู้เรียนมีความรู้ด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจเพื่อการสื่อสารและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง จะทำให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้และพัฒนาองค์กรและเจรจาทางธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เขียนหวังว่าบทความนี้จะมีประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาอังกฤษและสถาบันการศึกษาที่จะต้องร่วมมือกันออกแบบ พัฒนาและปรับปรุงให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริงเพื่อช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียนและพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

คำสำคัญ: ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ, การเรียนรู้เชิงรุก, การเรียนรู้แบบผสมผสาน, การออกแบบการเรียนการสอน

ควรนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอในบทความนี้เพื่อให้ครอบคลุมและสอดคล้องทุกด้านของบทความนี้โดยมีแนวทางการจัดการเรียนการสอนตามชื่อเรื่องดังกล่าว ได้แก่ การเรียนรู้เชิงรุก การเรียนรู้แบบผสมผสาน เป็นต้น

ABSTRACT

This article aims to present the guidelines for learning and teaching design on enhancing Business English Communication skills in the digital age. Nowadays, Information technology and English Communication are the essential skills that we need to learn and acquire in the digital era. English can provide more job opportunities, access to worldwide information, and create the chance to negotiate business communication. Business English aims to develop learners' confidence to deal with people and basic business issues in the business world. Thus, if learners acquire how to use English for business properly, they can apply knowledge to develop organizations and conduct business negotiations effectively. The authors hope that this article will be useful for English language teachers and educational institutions to collaborate on the designing of the teaching plans in order to develop and improve students and help them succeed in learning.

ปรับแก้ไข เพิ่มเติม ตามบทความภาษาไทย ที่เสนอแนะ

Keywords: Business English, Active learning, Blended Learning, Learning and Teaching Design

บทนำ

ในยุคศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาในหลายๆด้าน เช่น ด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง รวมไปถึงด้านการศึกษา ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้วิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลง ทุกภูมิภาคของโลกสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารและติดต่อสื่อสารกันอย่างรวดเร็ว ดังนั้น การเตรียมกำลังคนให้พร้อมเพื่ออยู่ในศตวรรษที่ 21 จึงเป็นสิ่งสำคัญ และเพื่อมั่นใจว่าเราสามารถอยู่ร่วมกับเทคโนโลยีได้ การศึกษาจำเป็นต้องสร้างคนให้พร้อมที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต และพร้อมที่จะนำความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพในอนาคต และนอกจากความจำเป็นด้านการเรียนรู้ด้านทักษะทางเทคโนโลยีและสารสนเทศที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องแล้ว ทักษะการติดต่อสื่อสารด้านภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษก็มีความสำคัญไม่น้อยเช่นกัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสากลที่ใช้ในการเจรจา ติดต่อสื่อสารทางธุรกิจและการศึกษา และประเทศไทยกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาภาคบังคับตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาไปจนถึงระดับมัธยมศึกษา รวมไปถึงในสถาบันอุดมศึกษาบางแห่งอีกด้วย

ในปัจจุบันการเรียนภาษาอังกฤษมีวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย เช่น เพื่อการศึกษา เพื่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมไปถึงเพื่อประกอบอาชีพหรือติดต่อเจรจาทางธุรกิจ วัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเป็นการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่หลากหลาย และเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อปฏิสัมพันธ์และติดต่อสื่อสารในการทำงาน ตลอดจนถึงการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและมารยาทในการติดต่อเจรจาทางธุรกิจ ด้วยวัตถุประสงค์สำหรับการเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านวิชาการและประสบการณ์ด้านภาษาอังกฤษธุรกิจให้เกิดประโยชน์สูงสุด การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจึงเป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาเฉพาะทางโดยมุ่งเน้นที่คำศัพท์และฝึกทักษะด้านการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ สถาบันการศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจึงต้องเล็งเห็นความสำคัญในการปรับและออกแบบรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจให้เข้ากับยุคที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ในปัจจุบันการเรียนการสอนถูกพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมด้วยระบบของการศึกษาที่ผันเปลี่ยนไปตามเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า การเรียนรู้จำเป็นต้องเกิด **ไม่ใช่**แค่เฉพาะในห้องเรียนและเวลาเรียนเท่านั้น แต่จะต้องช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ การเรียนรู้แบบใหม่ๆที่หลากหลายขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลาอีกด้วย

บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพในยุคดิจิทัล โดยนำเสนอความสัมพันธ์ของการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning) ซึ่งเป็นการการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ และการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) ซึ่งเป็นการบูรณาการปรับใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์กับการเรียนการสอนแบบปกติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ก้าวไกลเกิดทั้งประสิทธิภาพและมีประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ โดยนำรูปแบบการเรียนการสอนทั้ง 2 ประเภทมาใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจให้มีประสิทธิภาพในยุคดิจิทัล

1. ความหมายของการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Learning) และ การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning)

1.1 การจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Learning)

การเรียนการสอนแบบเชิงรุกหรือ Active Learning เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสวงหาความรู้และมีปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่ารวมถึงสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เพื่อพัฒนาตนเอง การเรียนการสอนเชิงรุกช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และตอบสนองต่อการพัฒนาของสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โดยใช้ได้กับผู้เรียนในทุกวัยทั้งในและนอกห้องเรียน นอกจากนี้ ทิศนา ขัมมณี (2557) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนเชิงรุกว่า เป็นการออกแบบแผนการสอนและกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนประยุกต์ใช้ทักษะและเชื่อมโยงองค์ความรู้นำไปปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาหรือประกอบอาชีพในอนาคต นอกจากนี้กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนแล้ว ยังส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเองอีกด้วย

การเรียนการสอนแบบเชิงรุกทำให้ผู้เรียนมีบทบาทในการแสวงหาความรู้และเรียนรู้อย่างมีปฏิสัมพันธ์จนเกิดความรู้ความเข้าใจ นำไป ประยุกต์ใช้สามารถวิเคราะห์สังเคราะห์ประเมินค่า หรือ สร้างสรรค์สิ่งต่างๆ และพัฒนาตนเองเต็มความสามารถ รวมถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ได้รับอภิปราย (พรทิพย์ วงศ์ไพฑูรย์, 2560) จากงานวิจัยของ กัลยา ผาเกตุ (2564) เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยการใช้สื่อการสอนแบบ Active Learning การจัดการ

เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบ Active Learning พบว่า นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษดีขึ้น โดยนักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานอยู่ในระดับดีทุกองค์ประกอบ ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรม ความรับผิดชอบ การมีสัมพันธภาพ และการแสดงความคิดเห็น สอดคล้องกับงานวิจัยของ จูราภรณ์ ปฐมวงษ์ (2565) เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด สนทนาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กบินทร์บุรี พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกและประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้ประสบผลสำเร็จสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อันเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนเชิงรุกเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและมีโอกาสร่วมมือกันเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียน และร่วมกิจกรรมที่หลากหลาย

อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุกยังมีข้อจำกัดด้านอื่นๆ อ้างอิงจากงานวิจัยของ Hewlette, C. & King, L. (2004) ได้ให้ข้อเสนอเกี่ยวกับข้อจำกัดของการเรียนการสอนเชิงรุกว่า ผู้สอนต้องอาศัยการเตรียมการสอนค่อนข้างมากและภายใต้เวลาที่จำกัดในห้องเรียนทำให้การจัดการกิจกรรมบางอย่างไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ประกอบมีสิ่งที่เป็นปัจจัยอื่นๆที่คาดการณ์ไม่ได้ เช่น ความรู้พื้นฐานของนักเรียนมีไม่เท่ากัน และปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดและเตรียมการไว้ และปัญหาทางด้านเทคโนโลยีหรือสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และไม่มีประสิทธิภาพ

1.2 การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสาน (Blended Learning)

ในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีดิจิทัลได้เข้ามามีบทบาทกับการเรียนการสอนมากขึ้น การเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะแค่ในห้องเรียน ผู้สอนและสถาบันการศึกษาหลายแห่งได้มีการนำแนวคิดเรื่องการจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสาน หรือ Blended Learning มาปรับใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานเป็นการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนที่เป็นแบบเผชิญหน้าระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ประกอบการเรียนนอกห้องเรียนโดยการใช้เครื่องมือหรือเทคโนโลยีต่างๆเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ ดังนั้น การเรียนแบบผสมผสาน (Blended Learning) จึงสามารถตอบโจทย์กับความต้องการของผู้เรียนในยุคดิจิทัลได้เป็นอย่างดี

การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยพัฒนาทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งนำไปสู่รูปแบบของการเรียนรู้ตลอดชีวิตของผู้เรียน Saliba, G., Rankine L. & Cortez H. (2013) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบผสมผสานว่าเป็น แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการกันระหว่างการเรียนการสอนแบบต่อหน้า (Face-to-Face) การปฏิสัมพันธ์ออนไลน์ และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสม อ้างอิงจากงานวิจัยของ ทศนีย์ ธารพร และคณะ (2564) เรื่อง การประยุกต์ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบผสมผสานในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้วิจัยได้ออกแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานโดยสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการเรียนมากยิ่งขึ้นและมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาตนเองมากขึ้น ดังนั้น ผลการวิจัยจึงพบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในงานอาชีพพนักงานในสำนักงานของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นหลังผ่านการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสาน อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยกระบวนการการเรียนรู้แบบผสมผสานที่สร้างขึ้น

การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานยังมีปัญหาที่ต้องปรับปรุงและพัฒนาด้านคุณภาพโดยเฉพาะด้านการเข้าถึงเทคโนโลยีและความเสมอภาคทางโอกาสการเรียนรู้ โดยเฉพาะในเรื่องของงบประมาณการจัดหาเทคโนโลยีที่เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ในห้องเรียน พื้นที่ในเขตชนบทที่ไกลออกไปมากๆ ยังคงมีความไม่เท่าเทียมกันทั้งในแง่ความพร้อมของการจัดโครงสร้างพื้นฐาน ระบบไฟฟ้า หรือเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ยังครอบคลุม (สุธน วงษ์แดง, 2565) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานก็ยังไม่สามารถนำไปปรับใช้ได้ทุกรายวิชาและใช้กับสถาบันการศึกษาได้ทุกแห่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมทางด้านอุปกรณ์และการเข้าถึงของเทคโนโลยีในกลุ่มผู้เรียนแต่ละพื้นที่ด้วย

2. ลักษณะของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารอย่างแพร่หลายทั่วโลกในปัจจุบัน และยังเป็นทักษะความสามารถหนึ่งที่ต้องกรส่วนใหญ่มักจะเป็นภาครัฐหรือเอกชนได้กำหนดเป็นข้อคุณสมบัติหนึ่งในการรับสมัครบุคลากรเข้าทำงาน นอกจากนี้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างมากในด้านการติดต่อสื่อสารหรือเจรจาทางด้านธุรกิจ เนื่องจากในปัจจุบันการ

ดำเนินงานธุรกิจกับบริษัทข้ามชาติในขยายวงกว้างและเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนมีความคาดหวังเพื่อจะได้นำไปใช้ในการทำงานและติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนและเลือกใช้วิธีการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในการดำเนินการทางธุรกิจในองค์กร จำเป็นต้องใช้ทั้ง 4 ทักษะในการดำเนินงาน หากบุคลากรมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารย่อมจะส่งผลดีต่อภาพลักษณ์องค์กรและยังจะช่วยเพิ่มโอกาสในด้านการเรียน การทำงาน หรือการดำเนินการทางธุรกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในยุคศตวรรษที่ 21 เทคโนโลยีด้านสารสนเทศมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้โลกของเราสามารถรับรู้ข่าวสารหรือติดต่อกับชาวต่างชาติได้ง่ายและเร็วขึ้น เนื่องจากข้อมูลข่าวสารไม่ได้จำกัดอยู่เพียงรอบตัวเราอีกต่อไป อ้างอิงจากงานวิจัยของ ปภัสรรณ พนมเชตร์ และอังคณา เหลืองนภา (2562) เรื่อง การศึกษาความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพทางธุรกิจ พบว่า โดยรวมภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการปฏิบัติงานในแต่ละอาชีพอยู่ในระดับมากที่สุด โดยส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อประสานงานและติดต่อเจรจาเพื่อดำเนินงานทางธุรกิจ ดังนั้นทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างมาก ในการติดต่อสื่อสาร หากเรามีทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีสามารถสื่อสารโต้ตอบได้ จะส่งผลให้การสื่อสารและเจรจาธุรกิจมีความชัดเจน และมีประสิทธิภาพ การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจจะเน้นไปทางการงานมากกว่าและเป็นการเรียนที่มีเป้าหมาย เมื่อเปรียบเทียบกับคนเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป อาจไม่รู้ว่าจะใช้ประโยคอย่างไรหรือในสถานการณ์ที่เผชิญเมื่อใด ผู้เขียนได้จำแนกความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปและการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจได้เป็น 3 สถานการณ์ดังนี้

2.1 การเรียนรู้ด้านคำศัพท์เฉพาะทางธุรกิจ การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจะมีการใช้คำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรืออุตสาหกรรมที่ผู้เรียนเกี่ยวข้องหลายด้าน เช่น ด้านการบัญชี ด้านการตลาด ด้านทรัพยากรบุคคล และด้านการวางแผนการดำเนินงานทางธุรกิจ เป็นต้น ซึ่งผู้ใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปอาจหรือไม่อาจใช้คำศัพท์เฉพาะทางเหล่านี้ในทุกๆวัน ดังนั้นหากผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจได้เรียนรู้คำศัพท์เฉพาะทางที่นำไปใช้ได้จริงในสถานการณ์การดำเนินงานทางธุรกิจ จะทำให้การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจมีประสิทธิภาพและมีประโยชน์มากขึ้น

2.2 แรงจูงใจและเป้าหมายของผู้เรียนที่ต่างกัน ผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจะมีการวางแผนเป้าหมายในการเรียนเพื่อนำความรู้และทักษะภาษาอังกฤษที่ได้ไปใช้งานในด้านการสื่อสารทางธุรกิจได้อย่างชัดเจน ในการเตรียมตัวผู้ใช้ทั่วไปจะใช้คำศัพท์ชีวิตประจำวันตามสถานการณ์และอาจถือเป็นคำศัพท์ที่ไม่เป็นทางการ ในขณะที่ผู้ทำธุรกิจจะต้องเตรียมคำศัพท์เฉพาะทางสำหรับการสื่อสารหรือว่าการนำเสนองานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ตนเองได้ดำเนินการอยู่

2.3 ระดับของการใช้ภาษา การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจควรคำนึงถึงโอกาสที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในการใช้ภาษา อีกทั้งในเชิงการใช้ภาษาเพื่อเจรจาธุรกิจก็มีสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจนั้นจำเป็นต้องมีการวางแผนเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในบริบทที่ต่างกันออกไป

ดังนั้น จึงจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน ผู้จัดการเรียนการสอนหรือครูผู้สอนจะต้องเล็งเห็นถึงเป้าหมายที่ผู้เรียนคาดว่าจะได้นำความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจไปใช้ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการศึกษาหรือการประกอบอาชีพในอนาคต ผู้สอนต้องวางบทบาทหน้าที่ของตนเองทั้งในห้องเรียนและออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงตามวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับความต้องการผู้เรียนให้ชัดเจน ครอบคลุมทุกเนื้อหาทักษะ และสถานการณ์ต่างๆที่ผู้เรียนจะได้นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ปฏิบัติงานได้จริง

3. แนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัล

3.1 บทบาทของผู้เรียนและผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจโดยใช้วิธีการสอนแบบเชิงรุกและผสมผสาน การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเป็นการเรียนที่มุ่งเน้นเพื่อการนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในสถานการณ์จริงเพื่อการสื่อสารในเชิงธุรกิจ การจัดการเรียนการสอนเชิงรุกหรือ Active Learning เป็นการเรียนรู้ที่มุ่งลดกระบวนการถ่ายทอดเนื้อหาให้กับผู้เรียนเพียงอย่างเดียว แต่จะเน้นพัฒนาการคิดให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติมากกว่าฟังบรรยาย ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกันมากขึ้นระหว่างการทำกิจกรรมในห้องเรียนเพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ บทบาทของครูผู้สอนจึงมีหน้าที่ในการช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาตนเองได้

ควรยกตัวอย่างประกอบแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การนำเสนอข้อมูลทางธุรกิจ การอภิปรายกลุ่ม การโต้เถียง การอ่าน การฟัง จากสื่อของจริง การประเมินผลตามสภาพจริง การใช้สื่อเสมือนจริง และสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น

อย่างเต็มศักยภาพ นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสาน หรือ Blended Learning จะช่วยให้ผู้สอนได้แบ่งสัดส่วนการเรียนการสอนระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน ผสมกับการเรียนรู้ผ่านระบบออนไลน์โดยผ่านการใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนภาษาอังกฤษจะต้องเกิดการร่วมมือกัน ในทั้งในห้องเรียนและกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเกิดเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ผู้เขียน จึงได้นำเสนอบทบาทหน้าที่ของผู้เรียนและผู้สอน ดังนี้

บทบาทของผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในปัจจุบันจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายด้าน เช่น ด้านรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้จัดการเรียนการสอนจะต้องออกแบบการเรียนการสอนให้เป็นแบบผสมผสาน (Blended Learning) คือแบ่งสัดส่วนการเรียนรู้ออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเป็นการเรียนผ่านออนไลน์ สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน ผู้สอนจะต้องวางแผนกิจกรรม และเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับช่วงเวลาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจะต้องจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning) เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษและปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนกันเอง ให้ได้มากที่สุด และกิจกรรมนอกห้องเรียน ผู้สอนต้องออกแบบกิจกรรมหรือกำหนดขอบเขตเนื้อหาให้ผู้เรียนไปทบทวนด้วยตนเองเพื่อให้การเรียนรู้ไม่เกิดเฉพาะในห้องเรียนและฝึกให้ผู้เรียนได้ศึกษา ค้นคว้า ทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง

หากกล่าวถึงบทบาทของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ สิ่งสำคัญคือผู้เรียนเองจะต้องเปลี่ยนวิธีการเรียนรู้ของตนเอง จากเดิมเป็นการรับความรู้จากการบรรยาย และปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน (Passive Learning) เปลี่ยนวิธีการศึกษาและค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง ผู้เรียนเองจะต้องคำนึงถึงบทบาทของตนเองคือ เรียนในฐานะผู้ลงมือ ผ่านการคิด พูด ปฏิบัติในห้องเรียน (Active Learning) นอกจากนี้ตัวผู้เรียนเองยังต้องเปลี่ยนทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ คำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการนำไปใช้งาน จึงจะทำให้ตัวผู้เรียนมีแรงบันดาลใจในการทำกิจกรรมและปฏิสัมพันธ์กับครูผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังจะต้องฝึกและทบทวนความรู้ที่ได้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน โดยใช้เครื่องมือในการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี และมีการจัดสรรเวลาเรียนบทเรียนที่อยู่บนออนไลน์ ที่ครูผู้สอนได้ออกแบบและมอบหมาย ทั้งนี้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจจึงจะมีประสิทธิผลมากขึ้น สอดคล้องกับ Hutchinson & Waters (1994) กล่าวว่า ทัศนคติ มุมมอง และการรับรู้ที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวางแผนและจัดการหลักสูตรให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน

3.2 การใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลเพื่อเป็นตัวช่วยในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัลในโลกปัจจุบันที่การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสามารถทำได้ง่าย สะดวกและรวดเร็ว ทำให้การเรียนรู้ไม่ได้เกิดเฉพาะในห้องเรียน นอกจากบทบาทของผู้สอนคือทำหน้าที่ช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือช่วย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจในยุคดิจิทัลนอกจากครูผู้สอนภาษาจะต้องเรียนรู้การใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีเพื่อนำมาประยุกต์ใช้เพื่อสื่อการเรียนการสอนแล้ว กิจกรรมที่จัดขึ้นในห้องเรียนจะต้องเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารทางธุรกิจจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนและพัฒนาทักษะ การเรียนรู้ที่ผู้สอนเลือกใช้ก็มีความสำคัญเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปฝึกฝนด้วยตนเองอย่างไม่จำกัดเวลา ผู้สอนจำเป็นต้องเลือกเครื่องมือทางเทคโนโลยีเข้ามาเป็นตัวช่วยในการเรียนการสอน โดยสามารถออกแบบให้สอดคล้องกับการบริหารจัดการทางด้านเวลา แบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

3.2.1. เครื่องมือทางเทคโนโลยีแบบไม่ประสานเวลา (Asynchronous Learning Tools) หมายถึงเทคโนโลยีหรือสื่อดิจิทัลที่ช่วยในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษ ผู้เรียนสามารถเข้าถึงบทเรียนได้ทุกที่ ทุกเวลา และเป็นการถ่ายทอดเนื้อหาการเรียนผ่านสื่อเทคโนโลยีเหล่านี้โดยผู้สอน ด้วยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าเป็นอย่างมากผู้เรียนสามารถบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความเหมาะสม ทำให้เกิดการเรียนรู้รูปแบบใหม่ผ่านเครือข่ายระบบออนไลน์ อ้างอิงจากบทความของ จิรารัตน์ ประยูรวงษ์ (2562) เรื่อง DIGITAL LEARNING การเรียนรู้ภาษาอังกฤษบนโลกดิจิทัลในศตวรรษที่ 21 ได้แบ่งประเภทของเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็น 4 ประเภท คือ

1).บล็อก (Blogs) คือ เว็บไซต์รูปแบบหนึ่งที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน มีลักษณะคล้ายกับการเขียนไดอารี่หรือบันทึกส่วนตัว ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ ผู้สอนอาจจะใช้บล็อกเพื่อเป็นการสร้างบทเรียนและมอบหมายกิจกรรมให้ผู้เรียนนอกเวลาเรียน การใช้บล็อกสามารถพัฒนาทักษะด้านการเขียนและการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจได้ โดยที่ผู้สอนสามารถมอบหมายงานหรือกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนและหาข้อมูล

2). ไมโครบล็อก (Micro Blog) ซึ่งเป็นการแสดงหัวข้อและความคิดเห็นที่ กระชับ เป็นข้อความสั้น ๆ เช่น Twitter, Tumblr และ Instagram เป็นต้น การใช้ไมโครบล็อก ผู้สอนสามารถกำหนดหรือมอบหมายให้ผู้เรียนศึกษาคำศัพท์ ธุรกิจหรือข่าวธุรกิจจากไมโครบล็อกได้เพื่อฝึกทักษะอ่านและเพิ่มพูนคำศัพท์ด้วยตัวเอง ทั้งนี้ยังสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ข่าวเหตุการณ์ให้ทันโลกปัจจุบันอยู่เสมอ

3). เว็บแอปพลิเคชัน (Web Application) หมายถึง โปรแกรมประยุกต์บนเว็บไซต์ สามารถเข้าถึงด้วยโปรแกรมค้นดูเว็บผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ต ในปัจจุบันมีเว็บแอปพลิเคชันมากมายที่ช่วยในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ ผู้สอนสามารถใช้เว็บแอปพลิเคชันเป็นตัวเลือกในการแนะนำผู้เรียนลงศึกษาหาความรู้และฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจด้วยตนเองได้

ควรยกตัวอย่างของ แอปพลิเคชัน และวิธีการนำไปสู่การประยุกต์ใช้

4). Media Sharing เป็นเว็บไซต์ที่ให้ผู้ใช้งานแบ่งปันหรือเผยแพร่ให้กับคนทั่วไปโดยการอัปโหลดรูปภาพ วิดีโอ หรือ เพลง เช่น Youtube, Vimeo และ Photobucket เป็นต้น ผู้สอนอาจจะใช้เครื่องมือเหล่านี้ในการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจได้ครบทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ตัวอย่างของเว็บไซต์ที่แนะนำคือ Ted Talks ซึ่งเป็นเวทีสำหรับนักพูดที่ต้องการเผยแพร่ไอเดียที่มีคุณค่า โดยหัวข้อนำเสนอที่แตกต่างและเป็นหลายประเด็นตั้งแต่ ประเด็นวิทยาศาสตร์, ธุรกิจ และอื่นๆ ผู้สอนสามารถเลือกประเด็นที่จะนำมาพูดคุยหรือให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นผ่านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนได้

3.2.2. เครื่องมือทางเทคโนโลยีแบบประสานเวลา (Synchronous Learning Tools)เป็นการใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อกลางในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนและผู้สอนไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานที่เดียวกัน แต่จะต้องอยู่ในเวลาเดียวกัน ยกตัวอย่างเครื่องมือที่นิยมใช้ในการเรียนรู้แบบประสานเวลาเช่น Google Meet, Zoom Meeting และ Microsoft Teams เป็นต้น โดยที่ผู้สอนและผู้เรียนสามารถพูดคุย ชักถาม ให้คำแนะนำ หรือตรวจสอบความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนของผู้เรียนได้ในขณะที่เจอกันผ่านเครื่องมือเทคโนโลยีเหล่านี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางธุรกิจในยุคดิจิทัลจำเป็นต้องใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีแบบประสานเวลาเข้ามาช่วย เนื่องจาก ปัจจุบันที่การเรียนรู้ไม่ได้เกิดในเฉพาะห้องเรียน และในยุคศตวรรษที่ 21 จะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้แบบไม่จำกัดพื้นที่และเวลา เครื่องมือทางเทคโนโลยีแบบประสานเวลาเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงผู้สอนได้ทุกที่ทุกเวลา

จะเห็นได้ว่าการใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้แบบใหม่ที่ทันสมัยและตอบโต้กับยุคดิจิทัล ทั้งในด้านความสะดวกในการเข้าถึงเนื้อหา และการจัดสรรเวลาในการเรียนรู้ซึ่งตรงกับวิถีชีวิตของผู้เรียนที่เปลี่ยนไปที่จะไม่ถูกจำกัดอยู่แค่ในห้องเรียนเท่านั้น ในยุคปกติใหม่ (New Normal) การเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) และการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ดังนั้นการใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะสื่อการเรียนออนไลน์จากแพลตฟอร์มบนอินเทอร์เน็ต การส่งงานและตรวจงานผ่านห้องสนทนาออนไลน์ ถือเป็นการขยายขอบเขตการเรียนรู้ของผู้เรียนให้กว้างขึ้น และยังช่วยทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนสะดวกและรวดเร็ว

บทสรุป

แนวทางการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษธุรกิจโดยการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) และการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Learning) บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน รวมถึงการเลือกใช้สื่อเทคโนโลยีที่ใช้ในการเรียนการสอนเป็นปัจจัยสำคัญ รวมไปถึงสัดส่วนการเรียนรู้แบบเผชิญหน้าในชั้นเรียน และการเรียนแบบออนไลน์ ในปัจจุบันเกิดความท้าทายของผู้สอนจำนวนหนึ่งคือยังไม่สามารถเข้าถึงและเลือกใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อการเรียนการสอนออนไลน์ได้ ประกอบกับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนที่ต่างกันและบางแห่งผู้เรียนยังขาดทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การเรียนการสอนเพื่อฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจเป็นการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้นำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้ไปใช้สื่อสารได้จริงในเชิงธุรกิจ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องเน้นการฝึกปฏิบัติทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนต้องมีความต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นชินในการฝึกใช้ภาษา ผู้เรียนสามารถเพิ่มพูนความรู้และทักษะต่างๆ จากนอกห้องเรียนผ่านการใช้เทคโนโลยีสื่อดิจิทัล ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์ แอปพลิเคชัน บล็อก และสื่อสังคมออนไลน์ต่างๆ ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรอการป้อนข้อมูลจากครูผู้สอนเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น อีกทั้งเทคโนโลยีดิจิทัลยังสามารถตอบโจทย์กับความต้องการ

ของผู้เรียนในยุคดิจิทัล ซึ่งเป็นยุคแห่งการพัฒนาวัตกรรมการเรียนรู้สิ่งใหม่ เอื้อให้ผู้เรียนเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวกรวดเร็ว การออกแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจหากจะต้องมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องพิจารณาถึงการเลือกใช้สื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมวิธีการสอน สื่อการสอนที่ใช้ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของผู้เรียน ตลอดจนความเหมาะสมของระยะเวลาที่ต้องใช้ในแต่ละวิธีของการสอน

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา ผาภาเกตุ. (2564). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยการใช้สื่อการสอนแบบ Active Learning ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ปีการศึกษา 2564 วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน*. (รายงานผลการวิจัย). ประจวบคีรีขันธ์: วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน.
- เกรียงไกร สกุลประเสริฐศรี และ จุฬารัตน์ วิบูลผล. (2559). ผลของการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบ ห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารครุศาสตร์*, 44(3), 29-45.
- จิรารัตน์ ประยูรวงษ์. (2562). DIGITAL LEARNING การเรียนรู้ภาษาอังกฤษบนโลกดิจิทัลในศตวรรษ ที่ 21. *วารสาร บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 13(1), 210-223.
- จุราภรณ์ ปฐมวงษ์. (2565). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสนทนา ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *Journal of Modern Learning Development*, 7(4), 143-158.
- ทัศนีย์ ธารพร และ คณะ. (2564). การประยุกต์ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบผสมผสานในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเพื่อ ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน. *วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช*, 34(1), 75-76.
- ทิตนา แคมมณี. (2557). *วิธีสอนสำหรับครูมีอาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัทมวรรณ พนมเขตร และ อังคิรา เหลืองนภา. (2557). *การศึกษาความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพ ทางธุรกิจ* (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- พรทิพย์ วงศ์ไพบูลย์. (2560). การเรียนรู้เชิงรุกและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน (Active Learning). *วารสารสถาบันวิจัยญาณ สังวร*, 8(2), 329.
- สุธน วงค์แดง. (2565). การเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) ที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในห้องเรียน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน : โอกาสและความท้าทายของผู้สอนและผู้เรียน ในยุคของการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลง. *ลักทอง : วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 28(2), 2-9.
- Hewlette, C., & King, L. (2004). *A recipe for introducing student-based learning into your classroom*. Craven Community College.
- Hutchinson, T. and Waters, A. (1994). *English for Specific Purposes: A Learning Centred Approach*. New York: Cambridge University Press.
- Saliba, G., Rankine L., & Cortez H. (2013). *Learning and teaching unit 2013: Fundamentals of blended learning*. Retrived from www.westernsydney.edu.au/_data/assets/pdf_file/0004/467095/Fundamentals_of_Blended_Learning.pdf